

Cayle Callen
Hamis házasság

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a HarperCollins Publishers-szel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with with HarperCollins Publishers. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Gayle Kloecker Callen, 2009 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *Never Marry a Stranger*

HarperCollins Publishers LLC, New York, U. S. A.

• *Magyarra fordította:* Bosnyák Edit

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

• *A szerző fotója:* © Jim Calle

ISBN 978-963-540-627-2

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Árusításban terjeszti a HUNGAROPRESS, LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

GAYLE CALLEN

*Hamis
házasság*

MERÉSZ ÚRIEMBEREK

Az ügynökömnek, Eileen Fallonnak

*Tizennégy év és huszonkét könyv köt össze bennünket,
egyre jobban tudunk együtt dolgozni, és a barátságunk is
egyre mélyebb. Köszönöm a nagyszerű ötleteket és
a bölcs tanácsokat, amelyek hozzásegítettek ahhoz,
hogy sikeresebb legyek.*

1. fejezet

Cambridgeshire, Anglia, 1845

Matthew Leland kapitány általában nem szokott bekopogni családjuk ősi birtokának ajtaján, de mivel ezúttal a halálból tért vissza, úgy érezte, hogy az illendőség ezt kívánja.

Amikor megtudta, hogy a hadsereg tévesen a halálhíréről értesítette a családját, azonnal elindult Indiából, mert tudta, hogy a levele sem érne haza nála hamarabb.

Reginald Lawton hadnagy, aki mellette állt, biztatóan rávigyorgott. Matthew és Reginald akkor kötött barátságot egymással, amikor kihajóztak Angliából. Vállvetve harcoltak a csatamezőn, és számtalanszor megmentették egymás életét. Matthew makacsul azt állította, nincs szüksége barátja segítségére, amikor viszontlátja gyászoló családját, most mégis örült Reggie jelenlétének.

Barátja hitetlenkedve füttyentett egyet, amikor mindketten felpillantottak a hatalmas házra, Madingley gróf palotájára, aki Matthew unokatestvére volt.

A tornyocskákkal díszített épület lenyűgözően magasodott fölējük, az épületszárnyak látszólag a végtelenbe nyúltak, és mivel már kezdett besötétedni, az ablakokban fény világított.

– Még most sem akarom elhinni, hogy itt nőttél fel – mondta Reggie, és megcsóválta a fejét. – Sosem tűntél ennyire kifinomultnak.

Matthew elvigyorodott.

– Végtére is az anyám egy gróf lánya. Most az unokatestvérem viseli a címet, és a birtok is az övé, de ez az otthonom.

Matthew a Madingley-birtokon töltötte az év túlnyomó részét. Lady Rosa a társadalom előkelőségei között nevelkedett, és ennek megfelelően élte az életét. De árnyoldalai is voltak annak, ha az ember a Cabot családba született, sőt Matthew korábban úgy gondolta, hogy átok ül rajtuk.

Az összes Cabot imádta a botrányt, állandóan róluk beszéltek az emberek, némely tetteik legendásan hírhedtek voltak.

Ez alól a szülei sem voltak kivételek. Matthew apja, Randolph Leland anatómiaprofesszor volt, akibe Lady Rosa Cabot fülig beleszeretett, függetlenül attól, hogy a felső tízezer tagjai megvetették ezért. Lady Rosa apja, aki elhanyagolta a gyermekeit, hogy helyreállítsa a család hírnevét, nem szólt bele abba, hogy a lányai kihez akarnak hozzámenni. Lady Rosa büszkén azt gondolta, hogy helyesen választott, de a férje végül belerángatta egy botrányba.

Mivel Matthew apja anatómus volt, megvásárolta a halálra ítélt bűnözők holttestét, amit a törvény lehetővé tett. Teljesen beletemetkezett a munkájába. De amikor női holttestre volt szüksége, amihez nehezebb volt hozzájutni, az alkalmazottai titokban kiásták a frissen betemetett sírokat. A professzor végül belebukott, és annak ellenére, hogy a munkája törvényes volt, ő maga pedig nem követett el semmilyen bűncselekményt, a botrány kapcsán elterjedt róla a hír, hogy női holttesteket vásárol.

Matthew akkoriban még gyerek volt, de így is észrevette, hogy a szülei között feszültté vált a viszony. Lady Rosa megszegte az előkelő társaság szabályait azzal, hogy feleségül ment egy közemberhez, ezért megharagudott a férjére, amiért az szégyenbe hozta a botrányal. Mindkettejüknek rosszulest a másik bizalmatlansága, és Londonban hónapokon keresztül arról beszéltek, hogy talán elválnak. Miután számtalan elmarasztaló újságcikk és karikatúra jelent meg róluk, a családjaik kedvéért úgy döntöttek, hogy együtt maradnak, és sokan azt hitték, hogy sikerült megmenteniük a házasságukat. De Matthew és a húgai tudták, hogy ez csupán látszat. Lelandék imádták a gyerekeiket, egymást viszont már nem.

Érdekes módon Matthew-t is gyötörte a bűntudat, és már gyerekkorában sem viselkedett úgy, ahogy szeretett volna. Ennek ellenére többször bajba keveredett az unokatestvérei, Christopher és Daniel hathatós segítségével. Matthew igyekezett uralkodni a természetén, mert az anyja arca mindig fájdalmas kifejezést öltött, amikor szóba került a botrány, amely majdnem válással végződött.

Annak ellenére, hogy a szülei igyekeztek követni a szabályokat, és rendbe hozni a házasságukat, a kapcsolatuk már nem volt olyan, mint régen. Éppen ezért Matthew számára a házasság egyet jelentett a fájdalommal, és úgy érezte, egyetlen kapcsolat sem ér ennyit.

Felnőttként egyre nehezebben tudta betölteni a jó fiú szerepét. Christopher tizennyolc évesen jó útra tért, és úgy döntött, hogy megmenti a család hírnevét azzal, hogy tökéletes gróf lesz. Daniel a másik utat választotta: egyik botrányból a másikba keveredett, és mindig azt tette, amihez kedvet kapott. Matthew rettenetesen irigyelte Danielt a szabadságáért, és tudta, hogy valami nagyon jót kell tennie, különben még a végén ő fogja szégyenbe hozni az anyját.

Éppen ezért négy évvel ezelőtt bevásárolta magát a hadseregbe. A szülei megdöbbenéssel fogadták a hírt, de nem tiltakoztak. Tudták, hogy Matthew nem fog nemesi címet és vagyont örökölni, amit majd kezelnie kell. Matthew-t sohasem érdekelték az apja befektetései, és a hadsereg tökéletesen elfogadható választás volt egy úriember számára.

Két éven keresztül Angliában állomásozott, azután elindult India és a szabadság felé. Senki sem ismerte a nevét, és maga mögött hagyta a botrányokat is. Csupán kötelességtudatot és hűséget vártak el tőle. Végre bármit megtehetett, és kiélhette azt a vadságot, amelyet egész életében próbált elfojtani.

Nagyon élvezte a dolgot. Olyan dühödten és vakmerően küzdött a csatákban, hogy végül kitüntették a bátorságáért, amire a legkevésbé sem számított, de örömmel fogadta. Úgy érezte, újjászületett és szabad ember lett, de a vakmerőséggel együtt az arrogancia is hatalmába kerítette, és Matthew túlságosan messzire ment.

Most gyorsan elhessegette ezt a kellemetlen emléket. Tökélyre fejlesztette azt képességét, hogy nem vett tudomást arról, ami zavarta.

Függetlenül attól, ami Indiában történt, most itthon van, és megváltozott! Már képtelen lett volna elfojtani az ösztöneit. Önmaga akart lenni, szabadon akart cselekedni. Talán a szülei azt fogják hinni, hogy azért változott meg, mert a hazáját szolgálta, de Matthew tudta, hogy gyávaság lenne meghagynia őket ebben a hitükben.

A hadsereg felszabadította, és lehetővé tette a számára, hogy végre az legyen, aki mindig is lenni akart, vagyis olyan férfi, aki nem tartja be az előkelő társaság íratlan szabályait. Azt tette, amihez kedve volt, és csak arra ügyelt, hogy ne bántson meg senkit. A szülei egy napon majd meg fogják érteni, mert Matthew abban biztos volt, hogy szeretik őt.

Végre kinyílt a bejárati ajtó, és Hamilton, aki gyerekkora óta a család főkomornyikja volt, látványosan végigmérte először Reggie-t, azután Matthew-t. Szólásra nyitotta a száját, de hirtelen leesett az álla.

Matthew elmosolyodott.

– Jó napot, Hamilton!

– Ma... Matthew úrfi? – dadogta Hamilton, és elsápadt.

Matthew fájdalmasan felszisszent, amikor Reggie könyöke belefúródott az oldalába az „úrfi” szó hallatán, habár a szolgák gyerekkora óta így szólították. A főkomornyik le volt döbbenve, de Matthew tudta, hogy a szülei szívszélhűdést fognak kapni, ha meglátják.

– Tudom, hogy nem számítottak rám, de valóban én vagyok az, Hamilton. Visszatértem a halálból, habár valójában nem is haltam meg.

Hamilton arcába lassan visszatért a szín, és nagyon kellett uralkodnia magán, nehogy ujjongni kezdjen.

– Leland kapitány! Nagyon örülök, hogy újra látom. Az illendőség nem engedi, hogy a csoda részletei felől érdeklődjem, ezért csak annyit mondok, hogy a szülei magukon kívül lesznek a boldogságtól.

– Ezek szerint itthon vannak? – kérdezte Matthew, és hirtelen átjárta az örömteli várakozás.

Megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy végre megszabadíthatja a szüleit a gyásztól, és megmutathatja nekik a valódi énjét, amit oly hosszú ideig elrejtett előlük.

Hamilton gyorsan hátralépett.

– Igen, itthon vannak. Kérem, jöjjenek be! – Aztán vetett egy kérdő pillantást Reggie-re.

– Bocsásson meg, Hamilton! – mondta Matthew. – Ő itt a barátom, Lawton hadnagy. Egy darabig nálunk marad.

Amikor átlépte a küszöböt, Hamilton elvette tőle az útitáskát, Reggie pedig letette a sajátját az ajtó mellé.

– Van még csomagjuk, kapitány? – kérdezte a főkomornyik.

– Igen. A bőröndjeink még a kocsin vannak.

– Behozatom őket, miután felkísértem magukat Lady Rosához és Leland professzorhoz.

Matthew rátette a kezét a főkomornyik vállára.

– Köszönöm.

A falfülkékben álló márványszobrok ismerősként üdvözölték. Reggie alaposan megbámulta őket. A hatalmas díszterem ajtaja nyitva volt, és Matthew vetett egy pillantást a falakon lógó kardokra és pajzsokra, amilyenek a Madingley család múltját idézték. Amikor odaértek a nappali csukott ajtajához, a főkomornyik izgatottan elmosolyodott, pedig ez nem volt jellemző rá.

– A ház úrnője, a professzor és az ön felesége a nappaliban töltik az estét. Ha nem veszi szemtelenségnek, uram, szeretném megjegyezni: már alig várom, hogy lássam az arcukat.

Matthew értetlenül összeráncolta a szemöldökét, és ránézett a barátjára. *Kinek* a felesége? De mielőtt feltehetette volna a kérdést Hamiltonnak, az ajtó kitérült, és megpillantott három alakot a kandalló körül.

Randolph Leland professzornak ugyanolyan gesztenyebarna haja volt, mint Matthew-nak, de már ősz szálak csíkozták. A professzor haja borzas volt, mintha az imént túrt volna bele. Matthew jól emlékezett erre a jellegzetes szokására.

Az anyja soványabb volt, mint ahogy az emlékeiben élt, és mély ráncok barázdálták az arcát, nem az eltelt évek, hanem valószínűleg a fia halála miatt. Matthew hirtelen olyan heves büntudatot érzett, hogy majdnem felnyögött.

A barátságos hangulatú csoportképet egy idegen nő egészítette ki. A professzor újságot olvasott, a két nő pedig összedugta a fejét a hímezése fölött, és halkán beszélgetett. Amikor Hamilton megköszöri a torkát, mindannyian felpillantottak.

Matthew-t megkönnyebbülés és öröm járta át, mert tudta, hogy újra boldoggá teheti őket. Hosszú utat tett meg a fél világon keresztül, és örült, hogy végre hazaért.

– Elnézést kérek a zavarásért, Leland professzor és Lady Rosa, de jó hírt hozok – mondta a túlradó érzelemtől rekedten Hamilton.

Az újság a professzor ölébe pottyant, Lady Rosa pedig halkán felsikoltott, és amikor felpattant, a hímezés leesett a földre. Az ismeretlen nő mozdulatlanra dermedt és elsápadt.

– Matthew? – kérdezte halkán Lady Rosa, és megmarkolta a férje karját, mintha attól félne, hogy mindjárt elesik.

Matthew gyorsan elindult felé.

– Igen, anya, én vagyok az, de kérlek, ne ájulj el! Borzalmas tévedés történt, és amikor megtudtam, hogy a halálomról értesítettek benneteket, azonnal hazaindultam.

A szülei is megindultak felé, és félúton találkoztak. Könnyes volt az arcuk, és Matthew-nak elszorult a torka.

Ugyanúgy kétségbe ejtette az apja botránya, mint az anyját, habár más okok miatt, de azt sohasem felejtette el, hogy a szülei mennyire szeretik őt.

Egyszerre megölelte mindkettőjüket, azután még magához ölelte az anyját, aki a mellkasán zokogott, közben pedig rámosolygott az apjára.

– Mi történt, fiam? – kérdezte értetlenül a professzor, miközben megtörölte az arcát egy zsebkendővel.

Matthew legnagyobb meglepetésére az apja finoman megpaskolta az anyja hátát, mintha meg akarta volna nyugtatni. Mi történt azzal a fallal, amely úgy magasodott közöttük, mint a katonák védelmére épített sánc? Matthew azzal töltötte a gyerekkora túlnyomó részét, hogy óvatosan közlekedett a két ellenséges tábor között, amelyek néhanapján tűzszünetet kötöttek egymással.

Az anyja végül sírva-nevetve felpillantott rá, de még nem húzódott el tőle.

– Igen, áruld el, mi történt, kérlek!

– Megsebesültem, és az ezredemnek hátra kellett hagynia engem – magyarázta Matthew.

Azon kapta magát, hogy az idegen nőt méregeti, aki szintén őket bámulta. A hímzést leejtette az ölébe, és egyik kezével a kanapé karfáját szorította, de olyan erősen, hogy elfehéredtek az ujjai. A feje tetején összetűzött göndör, szőke haja a pezsgő buborékaira emlékeztette a férfit. Klasszikus szépség volt: kiugró arccsont, keskeny orr és telt ajak. És érdekes módon ismerősnek tűnt...

Matthew kíváncsi lett, de egy darabig hallgatott, aztán ismét az anyja felé fordult.

– Miután felépültem, átkerültem egy másik ezredhez, de a korábbi bajtársaim azt hitték, hogy meghaltam. Mire megtudtam, hogy a halálhíremről értesítettek benneteket, már túl késő volt.

– Ó, Matthew! – Lady Rosa megint elsírta magát. – Nem is sejted, mennyire gyászoltuk az elvesztésedet!

Remegni kezdett, és Matthew olyan büntudatot érzett, mintha ő maga vezette volna félre őket. Az anyja sötétbarna haja látványosan megőszült, és az alakja is törékeny lett.

Lady Rosa végül észrevette, hogy a fia az idegen nőt méregeti.

– Jóságos ég! – kiáltotta. – A te drága Emilydnek is osztoznia kell a boldogságunkban.

A te drága Emilyd?

A szülei két oldalról belékaroltak, és az Emily nevű nő felé vezették, aki természetellenesen mereven ült, mintha legszívesebben elszaladt volna, de uralkodott magán.

Lady Rosa odalépett hozzá.

– Ez nem álom, drága Emily – mondta halkán, és a hangjából szeretet áradt.

Azután finoman Matthew felé tolta a nőt, és ő megállapította, hogy a termete is ugyanolyan nemes, mint az arca. Rendkívül formás is volt: telt keblek, karcsú derék, nőies csípő és tejfehér bőr. De mégis a szeme ígázta meg a legjobban, amely olyan kéken csillogott, mint a legtisztább hegyi tó vize.

Lady Rosa a fia felé fordult.

– Matthew! Hát nincs mondanivalód a feleséged számára?

És ekkor Matthew-nak végre el kellett fogadnia azt, amit az agya nem tudott feldolgozni: ez a nő nyilvánvalóan azt állította a családjának, hogy a felesége.

Összepréselte az ajkát, nehogy kirobbanjon belőle a nevetés. *A feleséged?*

De a szülei szemmel láthatóan elhitték a hazugságot. Ez a nő teletömte a fejüket valótlan dolgokkal, és büntetlenül megúszta!

Matthew-nak dühösnek kellett volna lennie, de valójában lenyűgözte a nő bátorsága.

Vetett egy pillantást a barátjára, de Reggie megőrizte a hidegvérét, ahogy jó katonához illik, és Matthew reakciójára várt.

Matthew tudta, hogy ez az egész talán egy nagyszabású összeesküvés része, végtére is ez a nő átverte a családját. De Leland professzor nem volt ostoba, és habár látszólag teljesen lefoglalták a kutatásai, észrevette volna, ha meglopja valaki. Lady Rosa hangjából is szeretet áradt, márpedig az ő szeretetét nem volt könnyű kiérdemelni.

Ez a nő azt állította, hogy a *felesége*? Ha kiderülne az igazság, akkor ez lenne a legnagyobb botrány a család történetében. Matthew Indiában is elkövetett néhány botlást, és most arra jött haza, hogy újabb botrány készül kirobbanni a szűk családjában. Szerencsére mostanra már sikerült beletörődnie, hogy a botrány állandóan a nyomában jár, bárhová is megy.

– Matthew?

Lady Rosa tekintete értetlenül cikázott Emily és a fia között. Még mindig belekarolt Emilybe, de a nő látszólag meg sem rezzent. Miért nem keres kifogásokat? Miért nem magyarázkodik? Bizonyára sejtette, hogy Matthew le fogja leplezni. A férfi szívesen kiderítette volna, hogy működik az agya, de a nő hallgatott és várt. Matthew-nak valahogyan rá kell vennie, hogy részt vegyen ebben a komédiában, hogy kiugrassa a nyulat a bokorból.

Zavartan rámosolygott az apjára.

– Kérlek, bocsássatok meg nekem, de elég súlyos sebeket szereztem! A felcser azt mondta, hogy majdnem meghaltam.

Lady Rosa halkán felkiáltott, és egyik kezével megszorította Emily karját, a másikat pedig kinyújtotta a férje felé. Matthew hitetlenkedve nézte, ahogy az apja megfogja az anyja kezét. De most nem foglalkozhat a szüleivel, mert a képtelen helyzet miatt legalább olyan ravasznak kell lennie, mint Emilynek.

Hirtelen megtalálta a megoldást, ami annyira kézenfekvő volt, hogy majdnem elnevette magát. Egyetlen megoldás létezett arra, hogy felfedje a nő titkát anélkül, hogy rendőrt hívna. Természetesen előbb vagy utóbb ez a sztori is nyilvánosságra kerül, és ki fog robbanni a következő botrány, de talán nyerhet egy kis időt, ha a megérzéseire hallgat.

– Hiányosak az emlékeim, és azt hittem, hogy csak a lényegtelen dolgok hullottak ki a fejemből, de nem emlékszem rá, hogy megnősültem volna – mondta végül, és szomorúan rámosolygott Emilyre.

Hirtelen csönd lett, és a szülei döbbenetesen meredtek rá. Matthew azonban Emilyt figyelte, mert kíváncsi volt, hogyan fog reagálni arra, hogy ő kiásta a csatabárdot.

Emilynek ekkor fennakadt a szeme, és összeesett.

2. fejezet

Matthew-nak sikerült elkapnia Emilyt, mielőtt lezuhant volna a földre. Amikor a mellkasához szorította, megállapította, hogy azok a nőies formák kellemesen puhák.

– Jóságos ég! – kiáltotta Lady Rosa, és Emily homlokára szorította a tenyerét. – Valószínűleg nem bírt elviselni ekkora sokkot. Nagyon mélyen gyászolt téged azok után, hogy hat csodálatos hónapot töltöttetek együtt Indiában.

Reggie hirtelen köhögni kezdett, azután megköszörülte a torkát, és némaságba burkolózott.

– Szegényke, beteg volt tavaly, amikor bekopogtatott hozzánk, közvetlenül azután, hogy értesültünk a halálhíredről – folytatta Lady Rosa. – Nem tudta, hogy meghaltál, mert egy korábbi hajóval érkezett.

Lady Rosa aggódalmasan rámosolygott Matthew-ra, azután ismét Emilyvel foglalatzkodott.

Ezek szerint ez a nő nemcsak azt állította, hogy előzetes bejelentés nélkül összeházasodtak, hanem azt is, hogy együtt töltöttek néhány hónapot. Ez rendkívül kockázatos volt. Vajon mit csinált az alatt az idő alatt, amíg állítólag együtt voltak Indiában?

– Azután keresett meg benneteket, *miután* értesült a hírről? – kérdezett rá óvatosan.

Emily nyilvánvalóan azért vette célba éppen az ő családját, mert rájött, hogy halott. Vajon miért volt szüksége egy férfi nevének védelmére?

– Ez nem számít, fiam – mondta Leland professzor rekedt hangon. – Az egészséged mindennél fontosabb. Tehát elvesztetted az emlékezetedet. Idehívjuk az orvost?

Matthew-ba egy pillanatra belehasított a büntudat.

– Ahadseregmindenről gondoskodott, apa. Semmit sem tehetünk. Csak abban reménykedhetünk, hogy idővel visszatérnek az emlékeim. De nincsenek fájdalmaim.

A professzor szemmel láthatóan megkönnyebbült, és ránézett Emilyre, aki még mindig ájultan hevert Matthew karjában.

– Lefektetheted a pamlagra. Szerintem hamarosan magához fog térni.

Matthew azon töprengett, hogy Emily talán törékenynek állította be magát. Végtére is az anyja azt mondta: azt állította, hogy beteg, amikor váratlanul felbukkant.

Ki akarta faggatni a nőt, de nem a szülei jelenlétében...

Fásultan rámosolygott az apjára.

– Nem emlékszem rá, hogy feleségül vettem, de nem bánom, hogy a karomban tarthatom.

Lady Rosa elpirult, és vágott egy grimaszt, a professzor pedig kuncogni kezdett.

Matthew lepillantott Emily arcára, és megigazította a fejét, úgy, hogy a vállán pihenjen. A nyakán érezte a nő édes leheletét, akinek olyan áttetsző volt a szemhéja, hogy kirajzolódtak rajta a kék színű erecskék.

– Neked is elég nehéz lehetett feldolgozni ezt – mondta halkán Leland professzor. – Semmi sem marad meg a múltból, csak az emlékeink, és ha elveszítjük őket, különösen a fontosakat... – Elcsuklott a hangja, és megköszörülte a torkát. – De ez semmiség, és idővel rendbe fogsz jönni. Az a legfontosabb, hogy itthon vagy velünk, és életben maradtál. Közösen szerzünk majd új emlékeket.

– A húgaid el lesznek ragadtatva! – mondta Lady Rosa, és boldogan tapsikolt. – Már visszavonultak a szobájukba. Felküldethetünk értük, és ünnepelhetünk!

De Matthew már alig várta, hogy kettesben maradhasson Emilyvel.

– Nem bánád, ha inkább felvinném Emilyt a lakosztályunkba? Jót fog tenni neki a csend és a nyugalom. És én is kimerült vagyok. Csak egy éjszakát töltöttem Londonban, utána rögtön idejöttem.

– Természetesen – mondta a professzor. – Majd reggel közöljük a hírt a lányokkal, miután felébredtek.

– Küldessek fel neked vacsorát? – kérdezte Lady Rosa.

– Nem szükséges. Néhány órával ezelőtt megálltunk egy fogadónál. Boldog leszek, ha végre

alhatok egyet.

A szülei megfordultak, és csak ekkor fedezték fel Reggie-t, aki összecsapta a bokáját, és meghajolt előttük.

Matthew elmosolyodott, és megcsóválta a fejét.

– A rengeteg izgalom közepette megfeledkeztem az udvariasságról. Leland professzor és Lady Rosa, hadd mutassam be a barátomat, Reginald Lawton hadnagyot! Együtt utaztunk haza Indiából. Az apja udvariasan bólintott, az anyja pedig érdeklődve végigmérte Reggie-t.

– Alig várom, hogy válthassunk néhány szót, hadnagy. Már akkor is a fiammal volt, amikor feleségül vette Emilyt?

Matthew cseppet sem aggódott a barátja válasza miatt.

– Nem, asszonyom – felelte habozás nélkül Reggie. – Így aztán Matthew-val együtt csak most fogom megismerni.

Matthew gyorsan megköszöri a torkát, nehogy elnevesse magát.

– Hamilton keres neked egy szobát, Reggie. Reggel találkozunk.

Miközben a szülei kíséretében végigment a folyosón, mosolyogva odabiccentett a szolgálóknak, akik döbbenet bámulták. Néhányat nem ismert közülük, de azok, akiket igen, a szemüket törölgették a zsebkendőjükkel, és őt érdekes módon meghatotta a dolog.

Azt azonban még érdekesebbnek találta, hogy Emilyt is aggódalmasan megbámulták. Ezek szerint a „felesége” már berendezkedett a birtokon, és a szolgálók csodálatát is sikerült kivívnia.

Azon töprengett, hogy Emily talán szándékosan ájult el, hogy ne kelljen a szülők előtt válaszolnia Matthew kérdéseire. Ez ügyes taktika lett volna. Angyali arca és törekeny teste miatt az ember könnyen megfeledkezhetett arról, hogy mit követett el. Matthew tavaly óta cölibátusban élt, ezért megbocsáthatónak érezte, hogy képtelen levenni a szemét a karjában heverő nőről.

Lady Rosa kinyitotta a lakosztály ajtaját.

Matthew megállapította, hogy a csaló természetesen ide költözött be. Ugyanakkor szerencsére nem változtatott a sötét fával burkolt lakosztály férfias jellegén, és nem pakolta tele nőies holmikkal.

Óvatosan lefektette Emilyt az ágyra. Miután a szülei meggyújtották a lámpákat, távoztak, és ő végre kettesben maradt Emilyvel. Az egyik szolgáló már begyújtott a kandallóba, hogy elűzze az őszi este hidegét. Matthew hálás volt érte, mert az indiai hőség után Angliát túlságosan hidegnek érezte. Elgondolkodva megdörzsölte a karján lévő heget, amely megfeszült, miközben Emilyt cipelte. Nem volt kifejezetten fájdalmas, de kellemetlen, és állandóan a csatamezőn elkövetett hibájára emlékeztette.

Odalépett a baldachinos ágyhoz, és hosszú percekig keresztül bámulta Emilyt, akinek talán nem is ez a valódi neve. A nő mozdulatlanul feküdt. A szempillája hosszú volt, és sötét, az arca viszont olyan fehér, mint a porcelán, és kissé szétnyílt az ajka, miközben egyenletesen lélegzett. Matthew közelebb hajolt hozzá, de akkor sem mozdult meg. Ha csupán úgy tett, mintha elájult volna, akkor nagyszerű színész.

Matthew átkutatta a gardróbban lévő szekrényt. Kizárólag praktikus, szürke és fekete ruhák lógtak benne, ami érthető, ha a férjét gyászolta. Elmosolyodott, és azon töprengett, vajon hiányoznak-e a nőnek a szép ruhák.

Matthew visszament a hálószobába, és odalépett a pipereasztalhoz, amelyben korábban a borotválkozáshoz szükséges eszközöket tartotta. Most női fésűk, kefék, tükrök és parfümök sorakoztak rajta. Átkutatta az összes fiókot, de nem talált benne elrejtett ékszereket, és semmi olyasmit, ami gyanúba keverhette volna Emilyt. Ettől valamelyest megnyugodott.

Az íróasztal fiókjában azonban talált egy bőrmappát, amelyben dokumentumok voltak. Meglepetten meredt az aláírásával ellátott házasságlevélre. Talán a sérülése miatt *valóban* megfeledkezett egy ekkora horderejű dologról?

Nem, biztosan nem, hiszen az Indiában töltött idő minden egyes percére emlékezett. Alaposabban is szemügyre vette a dokumentumot, és rájött, hogy az aláírása, amely első ránézésre hitelesnek tűnt, valójában hamisítvány. Valaki meghamisította az aláírását, hogy bekerülhessen egy előkelő családba.

Nem valaki, hanem Emily Grey! Legalábbis ez a név szerepelt a házasságlevelén, de ettől függetlenül elképzelhető, hogy ez is hamis.

Ugyanakkor a név ismerősnek tűnt neki. Talán találkoztak egymással? Ezért választotta Emily az ő családját?

A dokumentum tanúsága szerint Southamptonban házasodtak össze, és Matthew onnan hajózott ki Indiába két nappal azután, hogy állítólag feleségül vette Emilyt. Ezek szerint a nő sok mindent tudott róla, de elég okos volt ahhoz, hogy úgy állítsa be a dolgot, mintha első látásra egymásba szerettek volna. Vajon mi vagy ki kényszerítette rá erre az őrült tervre?

Matthew szülei azt mondták, hogy tavaly bukkant fel a birtokon, közvetlenül azután, hogy értesültek a fiuk haláláról. Emily nyilvánvalóan az elesettek listájáról választotta ki a nevét...

Visszatette a dokumentumot a mappába. Rendkívül türelmesnek kell lennie, miközben eljuttassa az emlékeztetkiesésben szenvedő férj szerepét. Tudta, hogy nem lenne szabad élveznie a dolgot, de képtelen volt uralkodni magán.

Lepillantott a nőre, és arra gondolt, hogy most ő a *férje*.

Váratlan ötlettől vezérelve amnéziára hivatkozott Emilyvel kapcsolatban. De ha úgy akar tenni, mintha elhinné a nő hazugságait, akkor vajon úgy kell bánnia vele, mintha valóban a felesége lenne? Az ágyat is meg kell osztania vele?

Életre kelt benne valami bűnös vágy. Felsőhajtott, elfordította a fejét, és megpróbálta összeszedni magát. Egész életében uralkodnia kellett az ösztönein, és most is óvatos lesz, miközben kideríti az igazságot Emily Greyről. De vajon mennyire lehet rossz ember, ha a szülei szeretik?

A nőnek remegni kezdett a szemhéja, aztán kinyitotta igézően kék szemét, és értetlenül körülnézett.

A tekintete végül megállapodott Matthew-n, és rémülten beszívta a levegőt.

– Helló, Emily! – mondta halkán a férfi, és elmosolyodott. – Itthon van a férjed!

Amikor Emily kinyitotta a szemét, az volt az első gondolata, hogy a nappaliban kellene lennie. Ehelyett hanyatt feküdt a baldachinos ágyban, a férje hálószobájában.

Hirtelen eszébe jutott, hogy mi történt, és aggodalmas tekintete megállapodott azon a férfin, aki felhozta, és aki most is őt nézte, miután barátságosan üdvözölte.

A halott férfi, akiről ő azt állította, hogy a férje...

Emily azt hitte, hogy erős nő lett belőle, de amikor Matthew belépett a nappaliba, annyira megdöbbsent, hogy elakadt a szava, és nem jutott eszébe, mit kellene tennie. Arra számított, hogy ki fogják rakni a házból.

De a férfi nem leplezte le. Amikor közölte, hogy emlékeztetkiesésben szenved, Emily annyira megkönnyebbült, hogy bizonyára elájult. Milyen visszataszító gyengeség!

A gyengeség sebezhetővé tesz. Csak az ereje és az esze segítségével vághatja ki magát ebből a helyzetből!

Szemügyre vette Matthew Leland kapitányt, és megpróbálta felidézni azt a férfit, akivel csak néhány órát töltöttek együtt, alig két évvel ezelőtt. Azt a férfit, akinek a „halálát” a saját céljaira használta fel.

De Matthew nem volt halott. Nagyon is életben volt, és kettesben maradtak abban a szobában, amelyet házastársakként elvileg meg kellene osztaniuk egymással.

De hát Matthew Leland nem a férje!

Elhatározta, hogy nem fog pánikba esni. Matthew ritka betegsége miatt kapott egy esélyt arra, hogy továbbra is eljuttassa a felesége szerepét. Erős volt, és megtanulta, hogy a túlélés érdekében borzalmas dolgokra képes. Ezt is túl fogja élni!

– Matthew? – suttogta halkán és hitetlenkedve.

A férfi hanyagul nekitámaszkodott az ágy egyik oszlopának, karba tette a kezét, és alig észrevehetően elmosolyodott.

Jóképű férfi volt. Akkor is ez volt az első gondolata, amikor megpillantotta a férfit abban a csónakban, a viharos La Manche-csatornán. Sötétbarna haja csillogott a viharlámpa fényében,

és a szeme is barna volt, habár Emily egy idő után megállapította, hogy mintha változó lenne a színe. Amikor először találkoztak, a férfinak olyan átható volt a tekintete, hogy Emilynek olyan érzése támadt, mintha csak rá figyelt volna, amikor beszélgettek. Az álla klasszikusan szögletes volt, a szája pedig keskeny, és róla lehetett volna mintázni a jóképű férfi szobrát. A válla már akkor is széles volt, de azóta, hogy Indiában szolgált, mintha még izmosabb lett volna. A felöltő szinte ráfeszült a vállára, mintha még nem lett volna rá ideje, hogy újat vegyen, mióta visszajött.

Nos, persze hogy nem volt rá ideje. Miután leszállt a hajóról, egyenesen hazasietett, hogy közölje a szüleivel: életben van. Ráadásul egy feleség is várta otthon, akire nem emlékezett.

Vajon mit tenne most egy feleség?

Emily habozás nélkül kipattant az ágyból, és Matthew karjába vetette magát. A férfi olyan erős volt, hogy meg sem rezdült. Egy darabig habozott, de végül átölelte a nőt, és Emilyt beburkolta testének melege, de a biztonságérzet nem.

Soha többé nem fogja áztatni magát! Abban a tudatban nőtt fel, hogy a házasság egyet jelent a biztonsággal, de egyedül, férfi segítsége nélkül is megtalálta a biztonságot. Megtanulta, hogy csak magára számíthat.

Végül felpillantott a „férjére”, boldogan elmosolyodott, és könnyeket erőltetett a szemébe.

– Matthew! – ismételte meg boldog elragadtatással a férfi nevét.

Ő rámosolygott, amitől valamelyest megnyugodott, de Matthew közben alaposan szemügyre vette az arcát.

Talán meg kellene csókolnia, hogy ne a gondolataival legyen elfoglalva? Emily elhatározta, hogy bármit meg fog tenni a cél érdekében, mégis visszatartotta valami.

– A szüleim Emilynek szólítottak téged – mondta mély, bársonyos hangon Matthew, mintha izlelgetni akarná a nevet.

Emily elmosolyodott, és megsimogatta a férfi mellkasát.

– Valóban Emily Grey voltam, de te Lelandet csináltál belőlem. – Elkomorult az arca. – De most nem tudom, mitévő legyek. Boldog vagyok, hogy épségben visszatértél, és jó lenne kimutatni a boldogságomat, ugyanakkor inkább sírni támad kedvem. Tényleg nem emlékszel semmire?

Matthew megrázta a fejét.

– Csodálatos fogadtatás egy olyan feleségtől, aki nem is reménykedett abban, hogy visszatérek.

A férfi lassan végighúzta a kezét Emily hátán, és a keze végül megállapodott a nő derekán. Emily el akarta terelni a figyelmét, de érdekes módon a terve visszafelé sült el. Tudta, hogy ez is gyengeség, és gyorsan összeszedte magát.

– Hogyan is reménykedhettem volna? – kérdezte, miközben a férfi felöltőjének hajtókáját babrálta. – Azt mondták, hogy meghaltál. A mai napig emlékszem rá, milyen elveszettnek éreztem magam. De számodra csupán egy idegen vagyok, akit most mutattak be neked.

Legördült egy könnycsepp az arcán, és hálás volt, hogy elrejtőzhet az álarca mögött. Annak ellenére, hogy a tűzzel játszott, megsimogatta a férfi borostás arcát.

Matthew hirtelen megszorította a derekát, közelebb húzta magához, és a száját bámulta. Azt hiszi, hogy ő, Emily a felesége, és érvényesítheti a házastársi jogait!

Emily alig kapott levegőt, miközben a melle nekipréselődött a férfi izmos mellkasának. Matthew nem volt olyan magas, mint az unokatestvére, a gróf, de így is fenyegetően fölé tornyosult. Ha valaha visszatérnek az emlékei...

A férfi még közelebb hajolt hozzá, és Emily érezte az arcán a leheletét. Különös feszülést érzett az ölében, amit nem tudott megmagyarázni. De Matthew az utolsó pillanatban elfordította a fejét, és adott egy csókot az arcára. Utána olyan gyorsan engedte el Emilyt, hogy a nő majdnem hátrahanyatlott az ágyra.

A férfi elkapta a karját, és elmosolyodott.

– Időre van szükségem ahhoz, hogy újra megismerjelek. Mintha... mintha előlről kezdenénk mindent. Tudom, hogy ez igazságtalanság veled szemben, de...

– Cseppet sem igazságtalan – tiltakozott Emily. Zaklatottnak és szomorúnak akart látszani, de lehet megértő feleség is. Vett egy mély lélegzetet, azután megpaskolta a férfi kezét. – Őszintén

szólva én is sokkot kaptam.

Matthew bólintott.

– Több mint egy éve nem láttuk egymást – folytatta higgadtan és magabiztosan a nő.
– Az jár a fejemben, vajon megváltoztál-e azóta, és vajon mi történt veled, miket láttál, amíg a hadseregben szolgáltál.

A férfi elengedte, és hátrált egy lépést.

– A szüleim azt mondták, hogy hat hónapot töltöttél velem Indiában.

– Igen, de végül hazaküldtél, mert úgy érezted, hogy túlságosan nagy veszélyben lennék, ha veled maradnék. Erre sem emlékszel?

Matthew lassan megrázta a fejét.

– Mire visszaértem Angliába, hogy megismerjem a családot, azzal a hírrel fogadtak, hogy meghaltál.

Emily elfordította a fejét, elvette a zsebkendőjét az éjjeliszekrényről, és kifújta az orrát. Amikor felpillantott, a férfi már az íróasztal előtt állt.

– Megtaláltam a házasságlevelet – közölte.

Emily visszatartotta a lélegzetét, és várt.

– A dátum alapján két nappal azelőtt kötöttünk házasságot, mielőtt kihajóztam Indiába. Emlékszem a londoni előkészületekre, és arra is, hogy vonattal mentünk át Southamptonba, de arra nem, hogy mennyi időt töltöttem ott.

– Két hetet. Ott ismerkedtünk meg. Én egy közeli faluból származom. Az apám földbirtokos volt.

– Volt?

Matthew nekitámaszkodott az asztal szélének, és figyelmesen nézte Emilyt.

Vajon szándékosan tartja be a három lépés távolságot? Bizonyára számára is megdöbbenő, hogy az a nő áll vele szemben, akivel állítólag intim viszonyban állt. De Emily nem engedhette meg magának, hogy sajnálja, és nem bánhatta meg azt, amit tett.

– Hajótörést szenvedtünk a La Manche-csatornán. Így vesztettem el az apámat és a fivéreimet.

Még most is élénken emlékezett az egyre erősebb, viharos szélre és a hullámokra, amelyek hevesen csapkodták a hajó oldalát. A legidősebb bátyját lesodorta egy hullám a hajóról, és Emily szeme láttára nyelte el a tenger. Ezeket az érzéseket nem kellett megjátszania. Mindig görcsbe rándult a gyomra, amikor eszébe jutott a baleset, és a fájdalom miatt képtelen volt valami hazugságot kitalálni Matthew szülei számára.

– Az apámmal és a fivéreimmal vitorláztam, amikor a vihar darabokra zúzta a hajót. Miközben a roncsokba kapaszkodtam, biztosra vettem, hogy meg fogok halni. Azután meghallottam egy másik hajó harangját a ködben, és a te arcodat pillantottam meg először. Áthajoltál a korláton, és kinyújtottad felém a kezéd, mint egy őrangyal. Az volt az első gondolatom, hogy vakmerő vagy, és bátor. – Emily elfordította a fejét, és nyelt egy nagyot. – Bátorítóan rám mosolyogtál, pedig olyan erősen szorítottam a kezéd, hogy attól féltem, téged is magammal rántalak a mélybe.

– Senkid sem volt rajtuk kívül? – kérdezte higgadtan Matthew.

– Nincsenek közeli rokonaim. Az anyám meghalt, amikor még gyerek voltam, és abban a hitben nőttem fel, hogy a fivéreim mindig gondoskodni fognak rólam.

– Hány éves voltál?

– Húsz.

– És előttem nem volt férfi az életedben?

Emily megrázta a fejét.

– Az életem túlnyomó részét a faluban töltöttem. Azt feltételeztem, hogy egy jómódú földbirtokos lesz a férjem, aki megfelel az apám elvárásainak, de sohasem ismerkedtem meg ilyen férfival. De végül megismertelek téged. Gondoskodó voltál, és aggódtál értem. Szállást is szereztél nekem az egyházközségben. Mellettem voltál a családom temetésén, és mindennap meglátogattál. A beszélgetéseink alatt rájöttem, hogy az apám azt szerette volna, hogy folytassam az életemet. Történeteket meséltél nekem a családomról és az unokatestvéreidről, akikre úgy tekintettél, mintha a testvéreid lettek volna, meg az imádott húgaidról. Így akartad elterelni a figyelmemet a

tragédiáról, és a történeteid segítségével valóban fel tudtam idézni azokat a boldog pillanatokot, amelyeket a családommal töltöttem.

A férfi félrebillentette a fejét, és érdeklődve felvonta a szemöldökét.

– És miféle történeteket meséltem, miközben udvaroltam neked?

Emily hamiskásan elmosolyodott, abban a reményben, hogy Matthew is flörtölni fog vele.

– Rengeteg volt belőlük. Az India felé tartó gőzhajón azzal töltöttük az estét, hogy a gyerekkorunkról meséltünk egymásnak a csillagos ég alatt. De arra a történetre jól emlékszem, hogy megvédted a húgodat, amikor Daniel kigúnyolta azért, mert imádott festeni. Az lett a vége, hogy Daniel tetőtől talpig festékes lett, Susanna pedig hősként tekintett rád.

A férfi elmosolyodott.

– Miközben egyre több időt töltöttünk egymással, rájöttem, hogy kedves férfi vagy, aki imádja a családját, de mégis úgy döntött, hogy a hazáját fogja szolgálni – tette hozzá halkán Emily. – És csodálatos ezért.

Matthew elfordította a fejét, és a nő arra gondolt, hogy talán túlzásba vitte a hízelgést. Lassan elindult a férfi felé.

– Tudom, hogy gyorsan történt, de valahogyan egymásba szerettünk. – Egyre jobban belejött a hazudozásba. – Egyedül voltam a világban, és attól féltem, hogy bekapaszkodom a megmentőmbe, de neked az volt a véleményed, hogy nem így történt. Te úgy gondoltad, hogy... tökéletesen illünk egymáshoz.

– Nem kerestem magamnak feleséget.

– Ezt már akkor is elmondtad. De nem akartad, hogy véget érjen, ami köztünk volt. Éppen ezért megkérted a kezem, és magaddal akartál vinni Indiába.

– És te nem bántad, hogy egy katona felesége leszel, aki a dobpergést követi?

Emily megrázta a fejét.

– Semmi sem várt rám Southamptonban. Az egyik távoli unokatestvérem örökölte meg a birtokot, de nem akartam idegenekkel élni. Úgy éreztem, senkire sincs szükségem rajtad kívül.

– És olyan gyorsan házasodtunk össze, hogy nem tudtam meghívni a családomat?

– Nem volt rá idő, mert két nappal később kihajóztál.

Emily visszafojtotta a lélegzetét, és azt remélte, hogy a férfi nem fogja megkérdezni, mikor értesítették a családot a házasságról. Mert akkor szóba kellett volna hoznia a borzalmas levelet, amelyik azt a titkot tartalmazta, ami tönkretelhetne volna ezt a hamis házasságot, sőt az egész életét. Ugyanis Matthew *valóban* értesítette a szüleit arról, hogy megnősült, csak hogy nem Emilyt vette feleségül.

Lady Rosa tett említést róla, amikor Emily még beteg volt, és ő biztosra vette, hogy lebukott, vége a színjátéknak. Matthew csak annyit írt a levélben, hogy megnősült, de a felesége nevét nem árulta el. Azt ígérte, hogy mindent meg fog magyarázni, ha több ideje lesz.

De erre sohasem került sor, így a Leland család egyszerűen azt feltételezte, hogy a fiuk Emilyt vette el, ezért szeretettel fogadták. Emily egész idő alatt amiatt nyugtalanzkodott, hogy a valódi Mrs. Matthew Leland egyszer csak fel fog bukkanni.

Vajon mi történt Matthew *valódi* feleségével, és miért nincsenek együtt? Az a nő az egyetlen, aki tönkretelhetné mindazt, amiért Emily olyan keményen megdolgozott.

Miközben Matthew a „feleségét” nézte, arra gondolt, hogy Emily Grey nemcsak gyönyörű, de van tartása is, és minden kérdésre tudja a megfelelő választ. Úgy vetette bele magát Matthew karjába, mintha valóban az elveszettnek hitt férje lenne. Még sírni is tudott, ha arra volt szükség.

Megküzdött azért, hogy felépítsen itt magának egy új életet, és Matthew emlékezetkiesése az ő malmára hajtotta a vizet.

De nem minden szava volt hazugság, és a sztorija miatt Matthew-nak eszébe jutott a baleset. A southamptoni kikötői hatóság szinte könyörgött a katonáknak, hogy hajózzanak ki, és mentsék meg, akit lehet.

– Matthew?

Emily odalépett hozzá, és rátette a kezét a karjára. A férfi érezte édes illatát, és belenézett kék

szemébe. Egy ilyen gyönyörű nő bizonyára tudja, milyen hatással van a férfiakra. De valóban azt hitte, hogy ilyen könnyen le tudja venni a lábáról Matthew-t?

A férfi már alig várta, hogy összemérhessék az eszüket.

Mivel továbbra is az asztal szélén ült, egyforma magasak voltak. Most fásultan rámosolygott a nőre.

– Sajnálom. Bizonyára elkalandoztak a gondolataim. Átkozottul kétségbeejtő érzés tudni, hogy olyan dolgok történtek, amelyekre egyáltalán nem emlékszem. Hogyan felejthettek el *téged*?

A nő elpirult, és elfordította a fejét.

– Ezek szerint eltöltöttél velem hat teljes hónapot?

Emily bólintott.

– És nem estél teherbe?

A nő megrázta a fejét.

– Amikor megtudtam, hogy meghaltál, nagyon sajnáltam, hogy nem lett gyerekünk – suttogta.

Ezúttal Matthew bólintott. Megnyugtató érzés volt, hogy Emily legalább nem okozott fájdalmat egy gyereknek azzal, amit tett.

– Rengeteg kérdésem lenne még, de nem ma este fogom feltenni őket. Fáradt vagyok.

– Hát persze hogy az vagy! – mondta gyorsan Emily, és aggodalmasan összeráncolta a homlokát.

– Esetleg tehetek érted valamit?

A férfi félrebillentette a fejét, elmosolyodott, és egy darabig egymás szemébe néztek. Végül Emily fordította el elsőként a fejét, ezért ezt a kis versenyt Matthew nyerte meg. A benne lakozó kisördög legszívesebben elfogadta volna az ajánlatát. Emily ajka édes lenne, a teste enyhülést adna fáradt lelkének, és mindenről megfeledezhetne.

De vajon önként odaadná magát neki, úgy, hogy valójában nem is ismerik egymást?

Matthew nem akarta kihasználni a nőt, függetlenül attól, hogy ő hozta magát ebbe a helyzetbe.

– Feküdj le aludni, Emily! – mondta végül, azután felállt, és elindult az ajtó felé. – Használja valaki a szomszédos hálószobát?

A nő megrázta a fejét.

– De ez a *te* hálószobád – tiltakozott hitetlenkedve.

– Viszont te használtad. Én egyelőre a másikba költözöm. A párok többsége úgyis külön életet él, és külön hálószobában alszik – tette hozzá hanyagul. – Vagy mi talán mások voltunk?

– Jól éreztük magunkat együtt – felelte Emily némi habozás után.

Matthew elmosolyodott.

– Ezt örömmel hallom. Legalább nem hagytam magam után kellemetlen emlékeket.

Kinyitotta az öltöző ajtaját, ami összekötötte egymással a két hálószobát.

– Ne feledkezz meg arról, hogy együtt majd szerezhetünk új emlékeket, Matthew! – kiáltotta utána a nő. – Jó éjszakát!

– Jó éjszakát, Emily!

Amikor a férfi egyedül maradt, levette a nyakkendőjét, és elgondolkodva bámulta, miközben a kezében himbálózott.

Egymást kergették a gondolatai, ezért úgysem tudott volna elaludni. Halkan kiment a folyosóra, és becsukta maga mögött a lakosztály ajtaját.

3. fejezet

Könnyen megtalálta Reggie-t, akit Hamilton az agglagények számára fenntartott szárnyban szállásolt el.

Matthew bekopogott a hálószoza ajtaján.

– Már töltöttem neked egy konyakot – hallatszott odabentről.

Amikor Matthew belépett, Reggie az egyik fotelben ült a kandalló előtt, kényelmesen hátradőlt, és csillogott a szeme. Poharat tartott a kezében, a másik pohár pedig a mellette lévő asztalkán állt.

Matthew elvigyorodott, elvette a konyakját, azután felsóhajtott, és belezuhant a másik fotelbe. Reggie lustán végigmérte, és várt.

Matthew felemelte a poharát.

– A feleségemre!

Mindketten elnevelték magukat, azután koccintottak és ittak.

– Nem értem, hogy tudtad megőrizni a hidegvéredet – mondta Reggie, miközben még mindig rázkódott a válla. – Szerencsére senki sem nézett rám, különben lebuktattalak volna.

– Ez nem igaz. Te is felfedezted volna a helyzetben rejlő lehetőséget.

– Ezek szerint ez egy lehetőség?

– Azt hiszem – felelte némi habozás után Matthew.

– És milyen állapotban hagyta magára az új feleségedet?

– Halkabban! – figyelmeztette mosolyogva a barátját Matthew.

Tudta, hogy a családja messze van, de lehetett a közelben egy szolgáló, hogy gondoskodjon a vendég kényelméről.

– Nos? – kérdezte Reggie, és izgatottan felegyenesedett.

– Magára hagytam, és nem használtam ki az alkalmat.

Reggie meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Ezek szerint magához tért, és készséges volt?

Matthew vágott egy grimaszt, és belekortyolt a konyakba.

– Természetesen magához tért, de nem akartam erőszakoskodni vele. Nem lett volna helyes.

– Helyes? – kérdezte hitetlenkedve Reggie. – Ez a nő azt állítja, hogy a *feleséged!* A figyelmedre vágyik.

– Nem – felelte elgondolkodva Matthew. – Azt hitte, hogy meghaltam. Nyilvánvalóan más okból van itt.

– És nem tudtad kiszedni belőle?

– Nem, mert nagyon ügyes. Őszintén szólva le vagyok nyűgözve.

– Őszintén szólva elment az eszed. Ez a nő botrányos, és te egész életedben a botrány elől menekültél. Azt hiszem, ezzel végre sikerült túlszárnyalnod Danielt.

– Ugyan, kérlek! Ki tudja, miféle botrányokba keveredett az unokatestvérem, amíg én Indiában voltam. Te viszont túl sokat tudsz rólam... – tette hozzá vidáman.

– Ez nem meglepő. Azóta ismerlek, mióta újonc tiszték voltunk Southamptonban, és a hajóra vártunk, amelyik elvisz minket a világ túlsó végére.

– Állítólag ott vettem feleségül Emilyt. Esetleg te voltál a tanúm?

Reggie-nek tátva maradt a szája.

– Ő ezt állítja?

– Az a helyzet, hogy valóban találkoztam vele Southamptonban. Emlékszel arra a családra, amelyik hajótörést szenvedett?

– Említést tettél róla párszor.

– Ő az a lány, akit megmentettem.

– És nyilvánvalóan nem csak akkor.

Matthew megint felemelte a poharát.

– Nyilvánvalóan.

Nem akarta hangosan kimondani, de *valóban* volt köztük valami, és még mindig vonzódott Emilyhez. Mindenkit ösztönösen meg akart menteni, és emiatt már korábban is került bajba.

– Ezek szerint találkozott veled, és... – mondta sűrűn Reggie.

– És aztán valószínűleg úgy döntött, hogy kihasználja a lehetőséget, miután a nevem felbukkant az elesettek listáján. Természetesen több tény is megfelel a valóságnak, például a baleset és némi közösen eltöltött idő, de csak bizonyos mértékig.

– Bizonyára nagy hatást gyakoroltál rá.

Matthew kuncogni kezdett.

– Ezt nem állítanám. Beszélgettünk egymással, de nem történt más. Rémült volt, mint egy ázott kölyökmacska, és éppen akkor veszítette el a családját. Sajnáltam őt.

Újra maga előtt látta a törülközőbe csavart Emilyt, aki túlságosan sokkos állapotban volt ahhoz, hogy gyászoljon. Hát hogyan sajnálta volna!

– Folytasd!

Matthew vetett egy vidám pillantást a barátjára.

– Rendben van, talán nem csak szánalmat éreztem iránta. Adhattam volna neki egy kis pénzt, és magára hagyhattam volna. De kerestem neki egy szobát, rendeltem neki meleg ételt, és másnap meglátogattam, hogy kiderítsem, hogy van. Még akkor is elbűvölő volt, amikor gyászolt. Nem akart a terhemre lenni, és igyekezett úgy tenni, mintha hitt volna egy szebb jövőben.

– És közelebbi kapcsolatba kerülni egymással.

– Olyasmit tettem, ami egyenesen elvezette a családomhoz – dűnnyögte Matthew. – Adtam neki ajánlólevelet, és megadtam neki a londoni és a cambridgeshire-i címünket. Azt mondtam, hogy ha segítségre van szüksége, keresse meg a családomat.

– Ördög és pokol! Ezek szerint valóban kihívtad magad ellen a sorsot!

Matthew vállat vont.

– Szerinted a gyász miatt Emily többet magyarázott bele a kedvességembe?

Reggie ránézett a pohara fölé.

– Arra gondolsz, hogy talán gyengeelméjű?

– Azt mondta, hogy nincsenek közeli rokonai. Lehet, hogy elhitette magával, hogy valóban összeházasodtunk?

– Úgy érted, hogy a kétségbeesés miatt? Nem gondolod, hogy egy bolond nő egy év alatt biztosan lebukott volna? Szerintem a szüleid nem ostobák.

– Ebben természetesen igazad van – felelte Matthew, és megcsóválta a fejét. – Ha csupán kitalálta volna ezt a házasságot, akkor azonnal felkereste volna a szüleimet. De csak hat hónap elteltével bukkant fel, és valaki készített neki egy hamis házasságlevelet. Újra szemügyre kell vennem, és ki kell derítenem, ki vezette le az állítólagos ceremóniát.

– Nos, ez rendkívül érdekes – mondta Reggie. – Szerinted nem ő készítette azt a hamisítványt?

– De, lehet, hogy igen. A levelemről lemásolhatta az aláírásomat. De az is lehet, hogy nem egyedül dolgozik. Vajon hozott magával valakit a háztartásunkba?

– Vagy lehet valaki a közelben, aki egyetlen fütyentésére ugrik, és közben türelmesen vár. Ha ez így van, akkor mit teszel?

– Mindig az adott helyzethez fogok alkalmazkodni – felelte Matthew, és elmosolyodott. – Vajon miért nem kért egyszerűen segítséget a családomtól? Megtehetné volna, hiszen felajánlottam neki. Ez a legérdekesebb az egészben.

Reggie megcsóválta a fejét, és felsóhajtott.

– Ismerem ezt a mosolyt. Te élvezed az egészséget!

– Miért ne élvezném? Ez a gyönyörű nő mindent megtesz azért, hogy a kedvemben járjon.

– Ráadásul a veszély miatt még izgalmasabb a dolog – tette hozzá Reggie. – És mi még azt hittük, hogy India után Anglia unalmas lesz!

– Te is tudod, hogy megtanultam a leckét. A botrány élvezetes dolog, de semmi jó nem sül ki belőle. Élni fogom, hogy leleplezhetem Emilyt, de ennyi az egész.

Miután Matthew megitta az italát, elbúcsúzott a barátjától, és visszament a családi szárnyba. Bement a régi lakosztálya másik hálószobájába, levetkőzött, és bezuhant az ágyba. De sokáig nem tudott elaludni, mert nyugtalanította az a gondolat, hogy a „felesége” a szomszédos szobában alszik.

Miközben a plafont bámulta, furcsa zajt hallott a folyosó felől, és azonnal éber lett. Az volt az első gondolata, hogy Emily megpróbál megszökni tőle.

Felvette a nadrágját, és kikukucskált az ajtón, de senkit sem látott. A folyosót csak két lámpa világította meg, de árnyékokat nem látott, és semmit sem hallott. Gyorsan visszament a szobájába, bement az öltözőfülkébe, és az ajtóra szorította a fülét.

Azt mondogatta magának, hogy Emily nem fog elszökni az éjszaka közepén. Nem talált semmi olyasmit a szobájában, ami a meneküléshez kell, sem pénzt, sem ékszereket.

De ha mégis eltűnne reggelre, vajon milyen arcot vágnának a szülei? Matthew kénytelen lenne elmagyarázni nekik, hogy mi történt.

Nem! Nem fogja megengedni, hogy ez így érjen véget, amíg ki nem derített mindent.

Óvatosan kinyitotta az ajtót. Csak a hold fénye világított be az ablakokon keresztül, de jól ismerte a szobát, ezért könnyedén kikerülte az ágy lábánál lévő ládát és az íróasztal előtt álló széket.

Azután megpillantotta Emilyt.

A nő mélyen aludt, és olyan ártatlannak tűnt, mint egy angyal. A takarót csak a derekáig húzva, ezért a férfi látta az egyszerű, dísztelen hálóinget, amely olyan finom anyagból készült, hogy kirajzolódtak alatta a nő testének körvonalai, az apró vállcsontokon keresztül egészen a mellbimbójáig. Az ajka kissé szétnyílt, miközben egyenletesen szuszogott, és Matthew megállapította, hogy pont egy férfi csókjára termett.

Sokáig bámulta vágyakozva a nőt, de végül összeszedte magát. Meggyőződött róla, hogy Emily a szobájában van. Természetesen nem szökött meg előle. Az indítékaitól függetlenül túl sok minden ment keresztül ahhoz, hogy most meghátráljon, főleg azok után, hogy Matthew megfelelő indokot szolgáltatott neki arra, hogy maradjon. Ideje volt végre nyugovóra térnie.

De még sokáig forgolódott álmatlanul az ágyában, mert képtelen volt kiverni a fejéből az alvó Emily látványát.

Arthur Stanwood, az egykor jómódú fogadós már nem volt jómódú. A hitelezői végül bekopogtattak hozzá, és nem olyan emberek voltak, akik küldenek egy adóslevelet, és udvariasan megvárják a választ. Stanwood tudta, hogy hamarosan meg fogják ölni, és mindenét elveszik, ha nem szerzi meg valahonnan a pénzt, amit elkártyázott. Reggeli közben elolvasta a *Times*-t, és megtalálta a megoldást.

Matthew Leland kapitány, Madingley grófjának az unokatestvére visszatért a halálból.

Emily Grey megpróbálta elhithetni vele, hogy még azelőtt hozzáment a fickóhoz, mielőtt kihajózott Indiába.

Egy vidéki lány beházasodott volna egy grófi családba? Stanwood nem hitt neki, és tudta, hogy Emily csak kihasználja a halott férfit.

Miután az idős lelkész meghalt, Stanwood biztosra vette, hogy a markában tartja Emilyt, de aztán a nő eltűnt. Stanwood rájött, hogy nem volt elég óvatos. Hónapokon keresztül törte a fejét, de nem jutott eszébe az állítólagos férj neve, pedig az volt az egyetlen nyom.

És éppen a *Times*-ban találta meg a megoldást a kétségbeejtő helyzetére. A cikk arról is említést tett, hogy a kapitány hazatért fiatal, gyászoló özvegyéhez, Mrs. Emily Lealandhez.

Elérkezett az idő arra, hogy meglátogassa a bájos „Mrs. Leland”-et, és kiderítse, hogyan segíthetnének egymáson! Vetett egy pillantást a zsebórájára. Ha eléri a következő vonatot, ma délután már Cambridge-ben lehet.

Miután Matthew felébredt, egy darabig mozdulatlanul feküdt. Nem emlékezett rá, mikor aludt utoljára ilyen kényelmes ágyban. A gőzhajón a priccs fából készült, és csak egy vékony matrac volt rajta. Indiában pedig a három fonott székre állított asztallap jelentette a luxust.

Miután meggyőződött arról, hogy Emily nem szökött meg, a világ megszűnt számára, és még az álmaira sem emlékezett. De a napfény már beszűrődött a függöny rései között, ami azt jelentette, hogy tovább aludt, mint szeretett volna. Nagyon csendes volt a ház.

Szokás szerint merev volt, amikor felült, mert a hegek ráfeszültek a csontjaira. Körbenézett, és megállapította, hogy még sohasem aludt ebben a szobában. Kora reggel valószínűleg kipakolták a ruháit, és berakták őket az öltözőfülkébe, és most megérkezett egy ismeretlen szolgálo, hogy felöltöztesse. Matthew elküldte. Nem szégyellte a sebeit, de nem akarta, hogy a szolgák pletykáljanak róla.

Rátette a kezét régi hálószobája kilincsére, de meggondolta magát. A bájos Emily nem terelheti el a figyelmét, mert a húgai már várják.

Egyedül ment le a reggelizőszobába.

Az ajtóban megtorpant. Mindannyian ott voltak: a szülei, a húgai, Reggie és Emily. Nem vették észre Matthew-t, mert izgatottan beszélgettek, még az evésről is megfledkeztek. A húgai, Susanna és Rebecca közrefogták Emilyt.

Matthew hirtelen mélységes hálát érzett azért, hogy újra velük lehet. Amikor lázasan feküdt, és a teste tele volt friss égési sérülésekkel, sokszor a halálért imádkozott. Komoly árat fizetett azért, hogy rájöjjön, az élete és a családja fontos számára.

A huszonhat éves Susanna csak egy évvel volt fiatalabb nála. Az apja asszisztenseként dolgozott az anatómiai laboratóriumban, rajzokat készített a professzor által tanulmányozott izmokról és belső szervekről. Ő maga is kiváló tudós volt, intelligens és kiegyensúlyozott, és szintén az apjuk gesztenyebarna haját örökölte. Lady Rosa már beletörődött abba, hogy Susanna nem fog lépéseket tenni annak érdekében, hogy férjet találjon magának, de Matthew-t elszomorította a dolog. Igaz ugyan, hogy ő sem akart feleséget, de egy nő számára az a legjobb, ha férjhez megy, és saját háztartást vezet. És a húga megérdemli, hogy boldog legyen.

Az elmúlt években Lady Rosa minden anyai igyekezetét Rebeccára összpontosította, aki egy tizenkilenc éves, barna hajú és barna szemű szépség volt. Gyerekkorában sokat betegeskedett, és emiatt rendkívül kedves és szelíd volt, pedig Matthew arra számított, hogy lázadózó természetű lesz, és ő lesz a család fekete báránya.

Ám természetesen nem tudta, mi minden történt Rebeccával a távollétében, és alig várta, hogy kiderítse. Amikor a misszió kórházában lábadozott, olyan lassan épült fel, hogy azt hitte, sohasem fogja viszontlátni a családját.

Derűsen megállapította, hogy mindenki Emilyvel van elfoglalva, a feleséggel, akihez visszatért a férje. Emily izgatottan beszélt, a tekintete ide-oda cikázott Rebecca és Susanna között, és a villájával gesztikulált. Susanna megölelte, Rebecca pedig kuncogni kezdett a másik oldalán. Úgy viselkedtek egymással, mintha testvérek lennének.

Ekkor Susanna megpillantotta a férfit.

– Matthew! – sikoltotta.

Matthew boldogan elmosolyodott.

– Helló, húgocskám!

Susanna és Rebecca egyszerre pattantak fel, és a nyakába ugrottak. Matthew nekitántorodott az ajtófélfának, átölelte a húgait, és már rég nem mosolygott ilyen szélesen.

– Nem kell összeroppantanotok – mondta vidáman.

– Ó, drága Matthew! Tudom, hogy borzalmas sebeket szereztél – mondta Susanna, miközben elhúzódott tőle, és felpillantott rá.

– Már teljesen felépültem.

– Anya azt mondta, hogy megégtél – jegyezte meg óvatosan Rebecca a maga jellegzetes, csilingelő hangján, mintha attól félt volna, hogy a sérülések pusztá említése is fájdalmat okozhat neki.

– Robbanás történt. És belém döftek egy bajonettet is. – Amikor a két lány rémulten a szája elé kapta a kezét, újra magához húzta őket. – De már az év elején rendbe jöttem. Nem kell úgy bánnotok velem, mint egy törékeny nyomorékkal.